๙๐ ปี
วิชชาธรรมกาย
๒๔๖๐-๒๕๕๐

"ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย"

โดย ถวิล วัติรางกูล

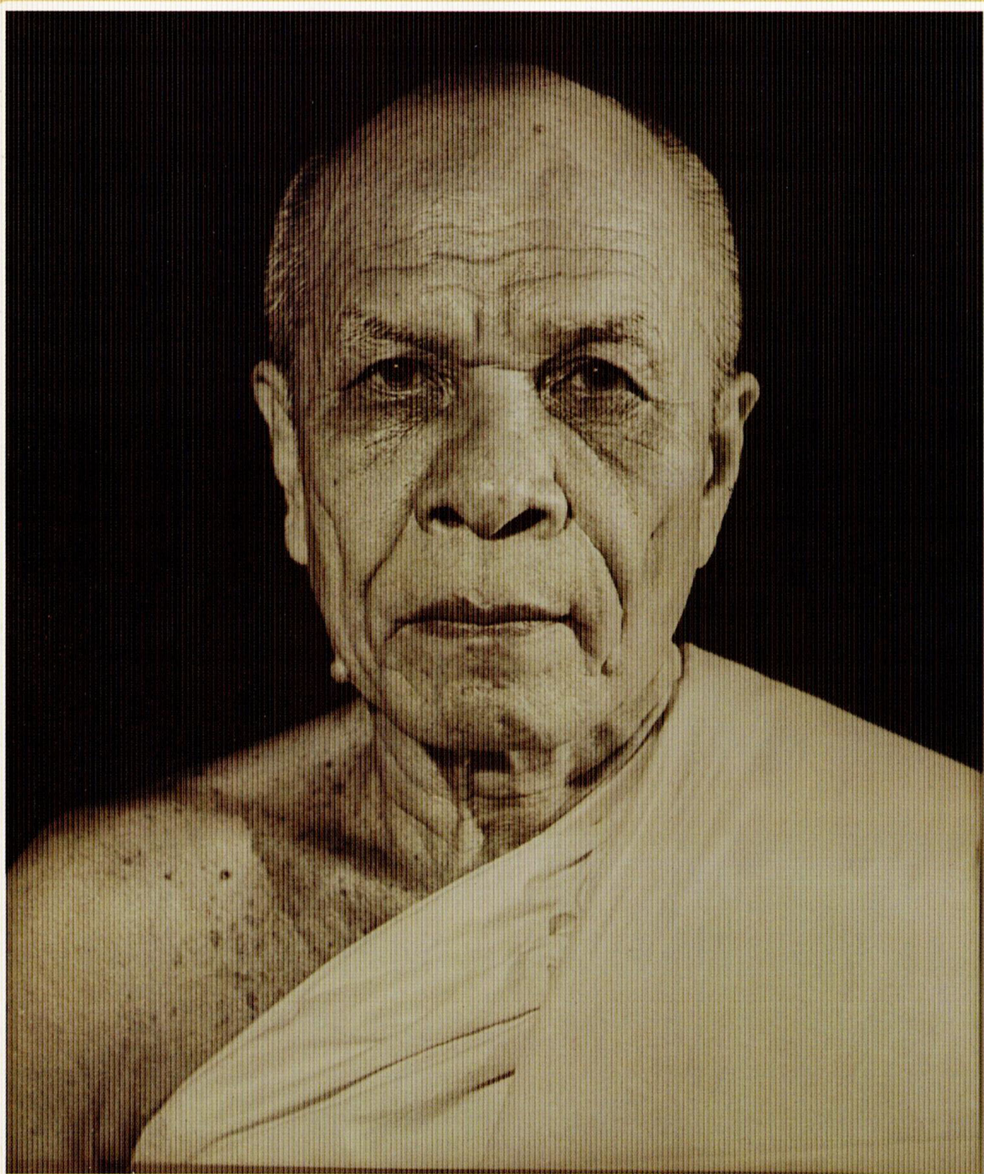
พระประธาน ๒๘ องค์ สมัยอยุธยา ภายในอุโบสถหลังเดิม
วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี

ทัศนียภาพอุโบสถหลังเดิม ของวัดโบสถ์(บน) บางคูเวียง
สถานที่บรรลุธรรมของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดี

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ที่ พระครูสมณธรรมสมาทาน
เมื่อพุทธศักราช ๒๔๖๔ หลังจากบรรลุธรรมได้ ๔ ปี

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ
ได้บรรลุธรรม ภายในอุโบสถหลังเดิม ของวัดโบสถ์ (บน)
เมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ปีพุทธศักราช ๒๔๖๐

พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้เมตตาสอนธรรมะที่ท่านได้บรรลุแล้ว
แก่พระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๖๐-๒๕๐๒

หลวงพ่อวัดปากน้ำ มรณภาพ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒
ปัจจุบันสังขารของหลวงพ่อประดิษฐาน ณ หอสังเวชนียมงคลเทพนิรมิต
วัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ

คณะศิษยานุศิษย์ผู้มีศรัทธาได้หล่อรูปเหมือนของหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วยทองคำ

ปัจจุบันมีสาธุชนมาปฏิบัติธรรม ณ อุโบสถเดิม ของวัดโบสถ์(บน) ทุกวันพระ

พระครูมงคลพัฒนคุณ (สังเวียน อภิชาโต)
เจ้าอาวาสวัดโบสถ์ (บน) ผู้เปี่ยมด้วยเมตตา ส่งเสริมการปฏิบัติธรรม
ณ อุโบสถหลังเดิม

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

โดย ถวิล วัฒิรางกูล

คณะผู้ปฏิบัติธรรมทุกวันพระวัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง

จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ

อนุสรณ์ ครบ ๙๐ ปี แห่งการบรรลุธรรม

พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ

(๒๔๖๐ – ๒๕๕๐)

วันพุธที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

คณะผู้ปฏิบัติธรรมทุกวันพระวัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง
เป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๑๕
พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย. (พิมพ์ครั้งที่ ๒)
กรุงเทพฯ : วัดปากน้ำ, ๒๕๕๐
๕๐ หน้า ภาพประกอบ
๑. ประวัติหลวงพ่อวัดปากน้ำ.
I.พระมหา ดร.วรัญญู วรญฺญู (สอนชุน) บรรณาธิการ
II.วิชชาธรรมกาย. III. ชื่อเรื่อง

พิมพ์ที่ **บริษัท แพนด้า พริ้นติ้ง จำกัด**
๑๕, ๑๗ ซอยรามอินทรา ๕๖ ถนนรามอินทรา แขวงคันนายาว
เขตคันนายาว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐
โทร. ๐๒-๙๔๘-๖๐๓๑-๗ โทรสาร. ๐๒-๙๔๘-๖๐๔๐

คำอนุโมทนา

วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง จังหวัดนนทบุรี เป็นสถานที่สำคัญของคณะศิษยานุศิษย์ในพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะหลวงพ่อเคยมาจำพรรษาที่นี่ ด้วยความกตัญญูกตเวทีต่อพระอธิการชุ่มเจ้าอาวาสวัดโบสถ์ในสมัยนั้นซึ่งเป็นผู้มีพระคุณต่อหลวงพ่อ และเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ วัดโบสถ์ (บน) เป็นสถานที่หลวงพ่อบำเพ็ญสมณะธรรมอย่างอุกฤษฏ์ และได้ค้นพบธรรมะภายใน ณ อุโบสถหลังเดิมของวัดนี้ในที่สุด อันอาจกล่าวได้ว่า วัดโบสถ์ (บน) เป็นจุดเริ่มต้นของธรรมปฏิบัติตามแนววิชชาธรรมกาย ก่อนที่จะแพร่หลายไปทั่วโลก และอำนวยสุขให้แก่ผู้ปฏิบัติตามได้จริงในปัจจุบัน

คณะผู้ปฏิบัติธรรมทุกวันพระวัดโบสถ์ (บน) มีความประสงค์ขออนุญาตจัดพิมพ์หนังสือ “ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย” ของคุณถวิล วัติรางกูล ที่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ในหนังสือนิตยสารมงคลสารของวัดปากน้ำ เป็นครั้งแรก ต่อมาได้มีการพิมพ์เป็นรูปเล่ม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ และได้ว่างเว้นไปหลายสิบปี ปรารภโอกาสครบรอบ ๘๐ ปี แห่งการบรรลุ

ธรรมของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ณ อุโบสถหลังเดิมของวัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง ในวันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐ นี้ เพื่อแจกเป็นธรรมบรรณาการ เป็นการประกาศกิตติคุณของวัดโบสถ์ (บน) และแสดงกตัญญูกตเวทีบูชาพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำอีกประการหนึ่งด้วยนั้น อนุญาตให้เป็นไปตามประสงค์

ขออนุโมทนาต่อสาธุชนทุกท่าน ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ ที่มีส่วนร่วมในการบำเพ็ญปัญญาบารมีครั้งนี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และบารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้อภิบาลรักษาท่านทั้งหลายให้ประสบแต่ความสุข ความเจริญ งอกงามไพบูลย์ในพระพุทธศาสนา บริบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติและนิพพานสมบัติ ได้เข้าถึงธรรมที่หลวงพ่อวัดปากน้ำได้บรรลุ โดยทั่วหน้ากันเทอญฯ

(สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์)
เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ
เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ
คณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช
๑๙ กันยายน ๒๕๕๐

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๒

เมื่อ ๙๐ ปีที่แล้ว พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ซึ่งในขณะนั้นมีอายุ ๓๓ ปี ได้เดินทางไปจำพรรษา ณ วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ซึ่งมีมูลเหตุมาจากว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้หวนระลึกถึงวัดโบสถ์ (บน) และอุปการคุณของเจ้าอธิการชุ่ม เจ้าอาวาสในสมัยนั้น ที่ได้ถวายหนังสือมูลกัจจายน์และคัมภีร์ธรรมบทแก่หลวงพ่อ เมื่อคราวที่หลวงพ่อยังศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรมอยู่ ดังบันทึกของหลวงพ่อระบุว่า *"ควรไปจำพรรษา แล้วจะได้แสดงธรรมแจกแก่ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นบรรณาการต่ออุปการคุณแก่วัดนั้น"*

วัดโบสถ์ (บน) หรือที่เรียกกันในสมัยก่อนว่า วัดบางคูเวียง ได้เป็นสถานที่จำพรรษาที่ ๑๒ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ และในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ซึ่งตรงกับวันเสาร์ที่ ๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๖๐ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ได้ยกระดับจิตขึ้นสู่วิถีแห่งโลกุตตรธรรม ค้นพบหนทางสู่มรรคผล ณ อุโบสถหลังเดิม ของวัดโบสถ์ (บน) หลังจากเหตุการณ์วันนั้นมาถึงวันนี้ เป็นเวลา ๙๐ ปีแล้ว สิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อค้นพบและนำมาสั่งสอนศิษยานุศิษย์ ได้ก่อให้เกิดคุณูปการต่อพระพุทธศาสนาอย่างไพศาล ภาพแห่งสาธุชนนับล้านคนปฏิบัติธรรมร่วมกัน บำเพ็ญบารมีร่วมกัน เสียงภาวนา "สัมมาอะระหัง" ดังกระหึ่มไปทั่วทุกทวีปในโลก สิ่งเหล่านี้ล้วนกล่าวได้ว่า เกิดจากอานุภาพของธรรมะที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำค้นพบ หรือที่เรียกกันในกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรมว่า "วิชชาธรรมกาย"

คณะผู้ปฏิบัติธรรมทุกวันพระวัดโบสถ์(บน) ได้มาขอให้ช่วยจัดทำหนังสืออนุสรณ์ เนื่องในโอกาสครบรอบ ๙๐ ปี แห่งการบรรลุธรรมของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ พุทธศักราช ๒๕๕๐ ณ วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี

จึงได้มอบต้นฉบับหนังสือ "ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย" เขียนโดย คุณป้าถวิล วัติรางกูล ซึ่งวัดปากน้ำได้จัดพิมพ์เผยแพร่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ หรือ เมื่อ ๓๕ ปีที่แล้ว และมีความเห็นต้องกันที่จะจัดพิมพ์ขึ้นเป็นครั้งที่ ๒ เนื่องในโอกาสสำคัญนี้ พร้อมกันนี้อาตมภาพได้รับการขอร้องให้ตรวจชำระต้นฉบับ ได้พบข้อบกพร่องในการพิมพ์ครั้งก่อนในการสะกดตัวอักษร จึงได้ทำการแก้ไขให้ถูกต้อง โดยพยายามรักษาต้นฉบับไว้ตามเดิมให้มากที่สุด ในหนังสือเล่มนี้ได้สะกดคำว่า "วิชาธรรมกาย" เป็น "วิชชาธรรมกาย" เพื่อให้ถูกต้องขึ้น ส่วนปี พ.ศ. ที่ระบุในเนื้อหา ก็คงไว้ตามเดิม หากแต่ได้ทำเชิงอรรถไว้ และได้แก้ไขภาษาบาลีที่คลาดเคลื่อนให้ถูกต้อง

อนึ่ง ได้รวบรวมประวัติของวัดโบสถ์ (บน) ไว้ประกอบในหนังสือเล่มนี้ด้วย เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจและเป็นแนวทางในการสืบค้นประวัติวัดเพิ่มเติมในอนาคต ขออนุโมทนาขอบคุณท่านผู้มีส่วนในความสำเร็จครั้งนี้ทุกท่าน โดยเฉพาะหลวงพี่พระครูวินัยธรเชียร วชิรนาโท ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดโบสถ์ (บน) ที่เอื้อเฟื้อหนังสือค้นคว้าประกอบ คุณปภัสรัฐ จุทอง ผู้ประสานงานหลัก คุณสุชาติ เตือนจิตต์ ผู้เป็นกำลังหลักในการจัดพิมพ์หนังสือนี้ คุณชุณหภักดิ ร้อยพิลา ผู้พิมพ์ต้นฉบับ และอีกหลายท่านที่มิได้เอ่ยนาม ขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ความดีประการใด อันจะพึงบังเกิดมีจากการได้จัดพิมพ์หนังสือนี้ ขอเราท่านทั้งหลายได้น้อมถวายบูชาพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ผู้ประสิทธิ์ประสาทอมตะธรรมอันล้ำค่าให้เราได้ปฏิบัติและได้รับผลเป็นสุข มีชีวิตอยู่อย่างไม่ประมาทในทุกวันนี้ ขอพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้อนุโมทนาและอำนวยพรให้ได้รับความสุขโดยทั่วหน้ากันเทอญฯ

(พระมหา ดร. วรัญญู วรญฺญู)
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กทม.

๑๙ กันยายน ๒๕๕๐

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

หนังสือที่อยู่ในมือของท่านนี้ เกิดจากแรงศรัทธาของคุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิท อุปนายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ. (ส.ค.ป.) ท่านเป็นผู้มีศรัทธาตั้งมั่นในบวรพุทธศาสนา และในพระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนีหลวงพ่อวัดปากน้ำอย่างแรงกล้า ท่านได้อ่านหนังสือ มงคลสารของวัดปากน้ำ และได้อ่านเรื่อง "ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย" โดย คุณถวิล วัติรางกูล ท่านก็ได้ติดต่อมายังอาตมา ขออนุญาตพิมพ์แจก เป็นธรรมบรรณาการ เนื่องในวันมาฆบูชาซึ่งเป็นวันสำคัญทางศาสนา วันหนึ่ง เพื่อเป็นพุทธบูชาและบูชาพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ กับทั้งเป็นการเผยแผ่วิชาธรรมกายด้วย

อนึ่ง คุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิท ท่านได้มอบตัวเป็นศิษย์ของ พระเดชพระคุณหลวงพ่อตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๓ ซึ่งในขณะนั้น ธิดาของท่าน ป่วย ท่านได้มาหาหลวงพ่อ แจ้งเรื่องการป่วยธิดาของท่าน ในเวลาต่อมา หลวงพ่อได้ไปเยี่ยมธิดาของท่านที่บ้าน และหลวงพ่อได้พูดเรื่องวิชา ธรรมกายให้ฟัง เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ใครจะมา หาท่าน หรือท่านจะไปพบใครก็ตาม ถ้าท่านเห็นว่ามีโอกาสพอสมควร ท่านจะต้องพูดเรื่องวิชาธรรมกายให้ฟัง ซึ่งบางครั้งผู้ฟังก็มิได้แสดงความ สนใจใคร่จะรู้และศึกษาต่อ แต่หลวงพ่อท่านก็พอใจที่จะพูดให้ฟัง เพราะ ท่านถือเสียว่า ท่านได้ชี้ขุมทรัพย์ให้แก่ท่านผู้นั้นแล้ว คุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิท ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้ฟังหลวงพ่อพูดเรื่องวิชาธรรมกายแล้ว ก็เพียงแต่จำเรื่องราวได้เท่านั้น ยังไม่ได้น้อมเข้ามาปฏิบัติ อาจจะเป็นเพราะ

ท่านยังอยู่ในฐานะที่ต้องดูแลครอบครัวและบุตรธิดา แต่มาบัดนี้ท่านได้น้อมเข้ามาปฏิบัติวิชาธรรมกาย ทุกวันอาทิตย์ที่วัดปากน้ำ พร้อมด้วยคุณจวงจันทร์ บุรกรรมโกวิท ธิดาของท่าน ทั้งการน้อมตนเข้ามาปฏิบัติธรรมและการพิมพ์หนังสือแจกเป็นธรรมบรรณาการนี้ อาตมาขออนุโมทนาในกุศลเจตนานี้ของคุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิท เป็นอย่างยิ่ง

ด้วยอำนาจบุญกุศลที่คุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิท ได้บำเพ็ญให้เป็นไปทั้งในอดีตปัจจุบัน และอนาคต จงเป็นพลวปัจจัย ส่งเสริมให้

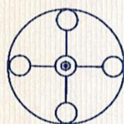
คุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิทและท่านผู้อ่านทุกท่านจงได้เข้าถึงซึ่งวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นคำสอนของพระบรมศาสดาและมีความเกษมสุขสำราญในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อเทอญ ฯ

พระเทพวรเวที*
เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ นครหลวง
๑๕ ก.พ. ๑๕

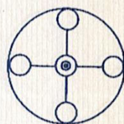
*ปัจจุบัน คือ สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์

สารบัญ

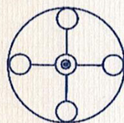

1

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

โดย ถวิล วัติรางกูล

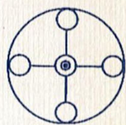

2

จันทร์เพ็ญเดือนสิบ ลอยฟ่องฟ้าอยู่ท่ามกลาง ดวงดาวที่ดารดาษระยับระยิบ สาดแสงนวลลูบไล้ไปทั่ว กระทบพื้นน้ำคลองบางกอกน้อยที่มีลมอ่อนๆ พัดละลอก ให้พลิ้วเข้าสู่ฝั่งมิได้ขาดสาย ฝนที่เพิ่งขาดเม็ดตอนค่ำ ยังทิ้งหยาดละอองติดค้างอยู่ตามใบหญ้า สะท้อนรับแสง จันทร์ดูแพรวพรายราวกับเพชร ที่โปรยปรายเอาไว้

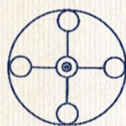

ภายในโบสถ์วัดบางคูเวียง ดูเงียบเชียบวังเวง ได้ยินแต่เสียงหรีดหริ่งเรไรดังแว่ว ๆ มาจากข้างนอก แสงจันทร์ที่ส่องผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้ามา ช่วยให้มองเห็นพระปฏิมากรประดิษฐานอยู่บนแท่น และทุกสิ่งภายในโบสถ์ได้อย่างชัดเจน บนพื้นเบื้องล่างตรงพระพักตร์องค์พระปฏิมากร พระสมณะรูปหนึ่งนั่งสงบนิ่งอยู่ในท่าสมาธิคู้บัลลังก์ กายตั้งตรงไม่ไหวติง เสมือนสิ่งไร้ชีวิต

นานแสนนาน.........จวบจนแสงจากดวงจันทร์ที่เคลื่อนคล้อยหลังเที่ยงคืนสาดปะทะร่าง จนเห็นได้ถนัดทั้งองค์ คะเนอายุราว ๓๐ เศษ รูปร่างสันทัดหน้าผากกว้าง บ่งถึงลักษณะของผู้ทรงปัญญาอันล้ำเลิศ

ลมเย็นพัดมาวูบหนึ่ง ผ้ากาสาวพัสตร์ที่ครองอยู่สั่นพริ้วน้อย ๆ พร้อมกับมีเสียงถอนหายใจยาวดังจนได้ยินชัด รอยยิ้มค่อย ๆ ปรากฏขึ้นบนมุมปาก ใบหน้าอิ่มเอิบเต็มไปด้วยความปรีดาปราโมทย์ รำพึงออกมาเบา ๆ

"เออ.... มันยากอย่างนี้นี่เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมเป็นจุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้วจึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด"

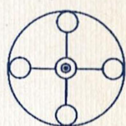

เสียงรำพึงเงียบลงในฉับพลัน ขยับกายเล็กน้อยกลับคืนสู่ท่าสงบ ขับความปีติที่บังเกิดขึ้นให้หมดสิ้นไป หลับตาเพ่งพิจารณาธรรม ทบทวนให้แน่ใจทั้งอนุโลมและปฏิโลม

ความปีติเป็นศัตรูของสมาธิ แต่ก็เป็นการยากแก่พระภิกษุรูปนี้จะระงับมิให้ความปีติเกิดขึ้นได้ เพราะเป็นความสำเร็จในความพากเพียร ที่ได้พยายามมาเป็นเวลานาน ตลอดระยะเวลา ๑๑ ปี ในชีวิตสมณเพศ สละฆราวาสวิสัยจากหนุ่มพ่อค้าข้าวซึ่งในสมัยโน้นพอเอ่ยชื่อ "สด มีแก้วน้อย" บรรดาพ่อค้าและชาวนา ชาวอำเภอสองพี่น้องจังหวัดสุพรรณบุรีรู้จักกันดีว่า เป็นพ่อค้าที่ขยันหมั่นเพียรสัตย์ซื่ออารีอารอบ จะเป็นพ่อค้าที่มั่งคั่งและมีอนาคตไกล แต่สิ่งเหล่านี้มิใช่สิ่งปรารถนา เพราะได้ตั้งจิตมุ่งจะตัดปลิโพธิ์และอาลัย เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อันเป็นธงชัยของพระอรหันต์ ศึกษาธรรมของพระผู้พิชิตมารให้บรรลุจนได้

พระภิกษุสดบวชได้เพียงวันเดียว รุ่งขึ้นก็เรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อโหน่ง อินฺทสุวณฺโณ ผู้เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ณ วัดสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

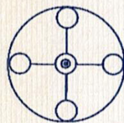

และนับว่าเป็นบุรพาจารย์ ผู้ให้กรรมฐาน ศึกษาควบคู่กับการเรียนคันถธุระ เรียนเรื่อยไป จากสำนักนี้สู่สำนักโน้น ที่ไหนใครว่าดี เป็นต้องพยายามขอเข้าเป็นศิษย์ ศึกษาธรรมปฏิบัติด้วย เช่น พระมงคลทิพมุนี (มุ้ย) อดีตเจ้าอาวาสวัดจักรวรรดิ์ พระครูญาณวิรัต (โป๊) วัดเชตุพน ฯ พระอาจารย์สิงห์ วัดละครทำ จังหวัดธนบุรี พระอาจารย์ปลื้ม วัดเขาใหญ่ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี พระอาจารย์ที่กล่าวมานี้ทรงคุณวิเศษทางธรรมปฏิบัติ เป็นเยี่ยมทางปริยัติ งามทั้งสีลาจารวัตร มีลูกศิษย์ลูกหามามาก พระภิกษุสดหรือในระยะต่อมาคือ "หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ" ก็เรียนจนหมดสิ้นความรู้ของครูอาจารย์ทุกสำนักที่ผ่านมา

"มีต่อไปอีกไหมครับ?" คำถามนี้เกิดขึ้นภายหลังบรรลุผลสำเร็จ ตามขั้นสูงสุดของแต่ละสำนักกรรมฐาน เมื่อทำได้อย่างครูบาอาจารย์แล้วมักจะถามเช่นนี้ แต่ทุกคำตอบที่ได้รับมีทำนองคล้ายคลึงกัน "หมดแล้ว เธอเรียนจนหมดความรู้ของฉันที่สู้ศึกษามานาน ต่อนี้ไป เธอมาช่วยฉันสอนศิษย์กันต่อไปเถอะ" พระอาจารย์ท่านกล่าว

"ความรู้แค่หางอึ่งแค่นี้จะไปสอนใครได้

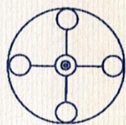
ตัวเราเองยังจะเอาไม่รอด" ท่านเป็นแต่เพียงดำริขึ้นในใจ โดยไม่กล่าววาจาใดออกมา แล้วก็ลาจากทุกสำนัก ตระเวนข้ามเทือกเขาหลายลูกทั่วทุกทิศ เพื่อจะหายอดแห่งกัลยาณมิตรสั่งสอนอบรมใจ

ภายหลังจากศึกษากรรมฐานจากพระคณาจารย์ต่าง ๆ มามากพอสมควรก็ยังไม่บรรลุธรรมดังที่หมาย มีความรู้สึกในใจเสมอว่า ทางเหล่านั้นยังอ้อมเกินไป ควรจะมีทางที่ตรงกว่านี้เมื่อเป็นเช่นนั้น ในที่สุดก็หันกลับมาเรียนด้วยตนเอง โดยศึกษาจากตำราวิสุทธิมรรค เพื่อเป็นแบบของการปฏิบัติ ตราบกระทั่งท่านมาจำพรรษา ณ วัดบางคูเวียง และวันนี้เองอยู่ในระหว่างกลางพรรษาพอดี ท่านเริ่มปรารภความเพียรในใจแต่เช้าตรู่ก่อนออกบิณฑบาต

"เราบวชมานานนับได้ ๑๑ พรรษาเข้านี่แล้ว วิชาของพระพุทธเจ้าเรายังไม่ได้บรรลุเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาดสักวัน ทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระ อย่าเลย เราควรจะรีบกระทำความเพียรให้รู้เห็นของจริงทางพระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่ใน

ความประมาท”

เมื่อกลับจากบิณฑบาตก็รีบจัดการภารกิจต่าง ๆ จนหมดความกังวลใจ จึงได้เข้าไปสู่โบสถ์วัดบางคูเวียง โดยตั้งปณิธานในใจว่า “หากเราไม่ได้ยินเสียงกลองเพลละก็จะไม่ลุกจากที่”

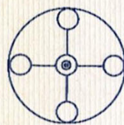
ขณะนั้นประมาณ ๒โมงเช้าเศษ ภิกษุสดเริ่มทำความเพียรในใจ หลับตาภาวนา “สัมมาอะระหัง ๆ ๆ” เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เพิ่มความเป็นเหน็บและปวดเมื่อย ขึ้นมาทีละน้อย ๆ ถี่ขึ้น หนักเข้าจนมีความรู้สึกว่า กระดูกทุกชิ้นส่วนเริ่มเขม็งเกลียว ลั่นกร็อบ แทบจะ ระเบิดหลุดออกมาเป็นชิ้น ๆ เพราะความเมื่อย ความกระวนกระวายใจเริ่มตามมา

“เอ แต่ก่อนเราไม่เคยรู้สึกเช่นนี้เลย แต่พอตั้งสัจจะลงไปว่า ถ้ากลองเพลไม่ดังไม่ลุกจากที่ เหตุใดมันจึงเพิ่มความกระวนกระวายใจมากมายอย่างนี้ ผิดกับครั้งก่อน ๆ ที่นั่งภาวนาไปไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้เลย เมื่อไหร่หนอ กลองเพลจึงจะดังสักที”

คิดไปจิตก็ยิ่งแกว่ง ซัดส่ายหนักเข้า เกือบจะ

เลิกนั่งก็หลายครั้ง แต่เมื่อได้ตั้งสัจจะลงไปแล้ว จะแพ้ไม่ได้ เมื่อกายไม่สงบ ใจจะสงบได้อย่างไร

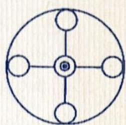
ในที่สุดก็อดทนนั่งต่อไป ใจเริ่มจะค่อยสงบลงทีละน้อย ๆ และแล้วก็เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ใจสบายอย่างขอบอกไม่ถูก ความปวดเมื่อยหายไปหมด และก็พอดีกลองเพลดังกังวานขึ้น

วันนั้นฉันภัตตาหารเพลมีรสที่สุด เพราะเหตุว่าไม่ใช่รสแห่งอาหารอย่างเดียว หากเจือระคนด้วยรสแห่งธรรมผสมผสานกันไปด้วย จิตซึ่งเกิดปราโมทย์ใจยิ่งอิ่มเอิบชุ่มชื่นอยู่ ฉันภัตตาหารไปใจก็อดที่จะมองดูที่ศูนย์กลางกายไม่ได้

"อ้อยังเห็นอยู่ เออ นี่ก็แปลก ลืมตาก็ยังมองเห็นชัดความสว่างเช่นนี้ ไม่เคยมีมาก่อนเลยในชีวิตของการบำเพ็ญธรรม เราไม่เคยเห็นความสว่างใดที่จะเทียบเท่า ความสว่างแห่งดวงอาทิตย์ยังห่างไกล

ภิกษุสดฉันไปอดที่จะอมยิ้มออกมามิได้ ด้วยเปี่ยมไปด้วยความสุข ทำให้หวนระลึกถึง

พุทธวจนะบทหนึ่ง ที่ว่า *"นตฺถิ สนฺติ ปรํ สุขํ"* สุขอื่นนอกจากหยุดจากนิ่งไม่มี เมื่อใจหยุดก็เกิดความสงบ เมื่อสงบก็สุข "นี่เป็นแต่เพียงน้อยนิดเรายังสุขเช่นนี้ หากเราได้บรรลุธรรมสูงขึ้นไปอีกจะสุขขนาดไหนหนอ" ท่านรำพึงในใจ

"ท่านสด ทำไมวันนี้ท่านจึงฉันจังหันไปอมยิ้มไป ท่านยิ้มกับผู้ใดหรือ?" เพื่อนภิกษุด้วยกันถามด้วยสงสัยในอาการของท่าน

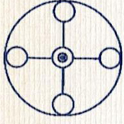
"เปล่าหรอกท่าน ผมกำลังระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดาของเรา เลยอดที่จะยิ้มปีติโสมนัสใจไม่ได้" ท่านตอบเลี่ยง ๆ

"ท่านสดนับว่าเป็นผู้ไม่ประมาท แม้แต่ฉันจังหันยังภาวนาระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดาเป็นพุทธานุสติ หากพระองค์ยังมีพระชนม์อยู่ คงจะต้องตรัสสรรเสริญท่านท่ามกลางพระขีณาสพทั้งหลายเป็นแน่" ทั้งคู่ต่างกล่าวมธุรสวาจาซึ่งกันและกัน ทำให้จิตที่เปี่ยมสุขอยู่แล้วยิ่งเพิ่มขึ้นไปอีก

วันนั้นท่านมีสุขทั้งวัน ดวงใสก็ยังเห็นติด

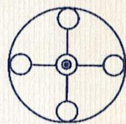
อยู่ศูนย์กลางกายไม่ขาด พักผ่อนครู่หนึ่งเพื่อเอาแรงไว้ปฏิบัติกรรมฐานในยามราตรี

"วันนี้เป็นไงเป็นกัน หากเราไม่บรรลุธรรมที่พระบรมไตรโลกนาถได้ทรงบรรลุละก็ เราจะถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา หากเราจะต้องตายไปในครั้งนี้ก็จะได้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ที่จะตามมาภายหลัง จะได้ยึดถือเป็นแบบปฏิบัติต่อไป ก็จะได้อานิสงส์อีกส่วนหนึ่งด้วย" ท่านรำพึง

หลังจากลงพระปาฏิโมกข์กับเพื่อนภิกษุ ท่านก็ยิ่งรู้สึกกายเบาใจเบายิ่งขึ้น ความแหนงใจเกี่ยวกับอาบัติเล็ก ๆ น้อย ๆ ถูกขจัดออกจากใจ ด้วยการฟังพระปาฏิโมกข์ทบทวนดูว่า เรากระทำถูกต้องธรรมวินัยหรือไม่ บกพร่องข้อใด ก็ได้ปลงอาบัติกับเพื่อนภิกษุด้วยกัน

เมฆฝนตั้งเค้ามาแต่บ่ายและเริ่มครึ้มหนักไปอีก คาดว่าคงจะตกในไม่ช้า ภิกษุสดรีบสรงน้ำจัดการกิจส่วนตัวจนหมดกังวลใจแล้วก็เริ่มเข้าสู่ประตูโบสถ์ในเวลาเย็น

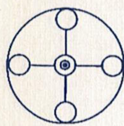
ในขณะนั้น ฝนก็เทลงมาประดุจฟ้ารั่ว เสมือนเป็นนิมิตอันดีที่จะแสดงให้ท่านสดเห็นว่า ท่านจะบรรลุในคืนนี้ และจะได้โปรยปรายเม็ดฝนแห่งธรรมนี้ไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่มีธุลีกิเลสจะได้เบาบางลงอีก ทั้งจะได้ขุดค้นนำเอา**“วิชชาธรรมกาย”** ซึ่งสูญหายมานานนับพันปี ขึ้นมาเปิดเผยแก่ชาวโลกอีกวาระหนึ่ง

ท่านเริ่มปรารภความเพียรในใจ ขณะลงนั่งในพื้นโบสถ์ ต่อหน้าพระประธานองค์ตัวแทนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเริ่มสวดอ้อนวอนเบา ๆ

“ขอพระองค์ได้ทรงโปรดได้ประทานธรรมแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด หากว่าการบรรลุธรรมของข้าพระพุทธเจ้าจะเกิดประโยชน์แก่พระศาสนาอย่างมหาศาลละก็ ขอทรงได้ประทานเถิดข้าพระพุทธเจ้าจะรับอาสาเป็นทนายแก้ต่างให้แก่พระพุทธศาสนา หากว่าไม่เกิดประโยชน์แล้วไซร้ อย่าได้ทรงประทานเลย ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายชีวิตอัตภาพนี้เป็นพุทธบูชาแด่พระองค์”

ขณะเมื่อนั่งฝนก็เริ่มตกลงมา ทำให้อากาศเยือกเย็นไปทั่วบริเวณเหลือบไปเห็นมดขี้กำลังไต่ขึ้น

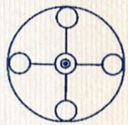

มาตามรอยแตกของพื้นโบสถ์ ก็เกิดความกริ่งใจ กลัวมดขี้จะมากัดทำให้ต้องถอนจากสมาธิ จึงเอานิ้วมือจุ้มน้ำมันก๊าดเพื่อล้อมตัวกันมดขี้ขึ้นมา แต่ต้องเลิกล้มความคิดนั้น เมื่อฉุกใจคิดได้ว่า *"ชีวิตนี้เราได้สละให้แก่พระศาสนาแล้วจะกลัวไยกับมดขี้"* จึงได้เริ่มปฏิบัติธรรมทันที

ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์เท่ากับฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายเมื่อเพล ขณะนี้ยิ่งใสสว่างหนักขึ้น และขยายใหญ่ขนาดเท่าดวงอาทิตย์ใสเหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า เห็นอยู่อย่างนั้นเป็นนานนับหลายชั่วโมงจากทุ่มเศษ ขณะนี้เลยเที่ยงคืนไปหนึ่งชั่วนาฬิกา ดวงใสก็ยังสว่างอยู่อย่างนั้นโดยท่านก็ไม่ทราบว่า จะทำอย่างไรต่อไป เพราะทุกสำนักที่ท่านได้ศึกษาไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ ขณะที่นั่งอยู่นั้น เสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า **"มัชฌิมาปฏิปทา"** "อา..! ทางสายกลาง ไม่ตึงนักไม่หย่อนนัก ในความหมายของปริยัติ" แต่ขณะเสียงนั้นดังแผ่วขึ้นมาในความรู้สึก พลันก็เห็นจุดเล็ก ๆ เรืองแสงสว่างวาบขึ้นมาจากกลางดวงนั้นเสมือนจุดศูนย์กลางของวงกลม ความสว่างของจุดนั้น สว่างกลางดวงกลมรอบ ๆ ท่านมองเรื่อยไปพลางคิดในใจ "นี่

กระมัง ทางสายกลาง จุดเล็กที่เราเพิ่งจะเห็นเดี๋ยวนี้ อยู่กึ่งกลางพอดี ลองมองดูซิจะเกิดอะไรขึ้น”

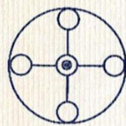

จุดนั้นค่อย ๆ ขยายขึ้นและโตเท่ากับดวงเดิม ดวงเก่าหายไป ท่านก็มองเรื่อยไป ก็เห็นดวงใหม่ขึ้นมาเหมือนน้ำพุนั่นแหละ ต่างแต่ใสยิ่งขึ้น

ในที่สุดจึงเห็นกายต่าง ๆ ขึ้น กระทั่งถึงธรรมกาย เป็นพระปฏิมากรเกศดอกบัวตูมใสบริสุทธิ์ ยิ่งกว่าพระพุทธรูปบูชาองค์ใดที่เคยเห็นมา เสียงธรรมกายกังวานขึ้นมาในความรู้สึกได้ยินกับมนุษย์ “ถูกต้องแล้ว ๆ” แล้วก็หับพระโอษฐ์ทันที ความรู้สึกปีติสุขจึงเกิดขึ้น

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านก็เริ่มศึกษาค้นคว้าหาที่สุดแห่งธรรม ยิ่งค้นยิ่งแตกฉานเชี่ยวชาญหนักขึ้น และก็เริ่มเผยแพร่คำสอนออกไป จนกระทั่งมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญใหม่ ๆ ก็มีผู้อาศัยความไม่รู้มาคัดค้านเกี่ยวกับ “ธรรมกาย” โดยเฉพาะในวงการคณะสงฆ์ บางท่านก็ปลงใจเอาว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำ มีความรู้และการปฏิบัติเกินไปเสียแล้ว ถ้าปล่อยทิ้งไว้จะเป็นภัยแก่พระศาสนา แต่ไม่มีใครจะกล้ายกความผิดนั้นพิจารณาเพราะเวลานั้นคน

ทุกชั้นถวายความเคารพนับถือว่า เป็นคณาจารย์ที่มีศิษยานุศิษย์มาก ได้จัดการเลี้ยงอาหารเช้าและเพลแก่พระภิกษุสามเณรตลอดปีและตลอดอายุของท่าน นับแต่เริ่มจัดการเลี้ยงพระภิกษุสามเณรมาจนถึงบัดนี้(พ.ศ. ๒๕๑๕) นับเป็นเวลา ๖๐ ปีแล้ว*

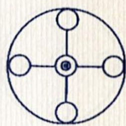
เมื่อธรรมกายเกิดขึ้น วัดปากน้ำได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์กันมาก บางพวกก็ปลื้มใจ บางพวกก็หนักใจ บางพวกก็ตั้งข้อกล่าวหาลงโทษวัดปากน้ำอย่างหนัก ถึงกับพูดว่าอวดอุตริมนุษย์ธรรมก็มี ข่าวนี้มิใช่ท่านไม่รู้ ท่านได้ยินเสมอ ๆ แต่เสียงนั้นก็ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนใจแก่ท่านแม้แต่เล็กน้อย ท่านกลับภูมิใจเสียอีกที่ได้ยินคำนั้น

คราวหนึ่งท่านกล่าวกับสมเด็จพระวันรัต วัดเชตุพนฯ เกี่ยวกับการโจมตีเรื่อง "ธรรมกาย" ว่า

"คนเช่นเราใช่จะไร้เสียซึ่งปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเองเพราะความปรารถนาทำไม ที่เขาพูดหาว่าเราอย่างนั้น บางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า "ธรรมกาย" มีอยู่ที่ไหน หมายเอาใคร เขาอาศัยความไม่รู้มาว่าผู้ตั้งใจ

ปัจจุบัน พ.ศ.๒๕๕๐ ผ่านมาอีก ๓๕ ปี จึงรวมเป็น ๙๕ ปี

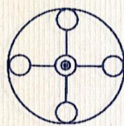

ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้มาติเตียนเรา ความไม่รู้ของเขาจะลบล้างสัจธรรมของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร ถ้าจะลบก็ลบได้เพียงชั่วคราว ไม่ช้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนาก็จะเปล่งรัศมีให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง การที่เขานำไปพูดเช่นนั้น เป็นผลแห่งการปฏิบัติที่เราได้กระทำกันอยู่ แสดงให้เห็นว่าคณะวัดปากน้ำไม่ได้กินแล้วนอน เป็นสำนักที่เคร่งครัดในการปฏิบัติธรรม การพูดของเขาเท่ากับเอาสำนักไปเผยแพร่ ดีเสียกว่าการโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ เพราะการที่เขานำไปพูดนั้นเป็นการกระทำของผู้พูดเอง เราไม่ได้จ้างไม่ได้วานใคร เมื่อพูดทางไม่ดีก็ต้องมีคนพูดทางดีได้เหมือนกัน ธรรมจะต้องชนะอธรรม เราไม่เดือดร้อนใจ เพราะ"ธรรมกาย"ของพระพุทธศาสนาเป็นของแท้ ไม่ใช่ของเก๊หรือของเทียม ธรรมกายจะปรากฏเป็นของจริงแก่ผู้เข้าถึงธรรม เรื่องอย่างนี้เราก็ไม่หวั่น เราเชื่อในคุณพระพุทธศาสนา"

ต่อจากนั้น ท่านจึงอ้างพระบาลีที่มาในอัคคัญญสูตร ในสุตันตปิฎก ทีฆนิกายปาฏิกวรรคว่า พระองค์ทรงตรัสแก่วาเสฏฐสามเณรว่า **"ตถาคตสฺส เหตํ วาเสฏฺฐา อธิวจนํ ธมฺมกาโย อิติปิฯ** ดูกรวาเสฏฐสามเณร คำว่าธรรมกายนี้ เป็นชื่อของตถาคต

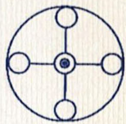

โดยแท้” ซึ่งหมายความว่า ผู้ใดเห็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ผู้นั้นได้ชื่อว่าเห็นเราคือตถาคตนั่นเอง มิใช่อื่นไกล หรือพูดให้เข้าใจง่ายกว่านี้ก็คือ ผู้ใดเห็นดวงธรรมที่ว่านี้ ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า หรืออีกอย่างหนึ่งว่า ผู้ใดเห็นธรรมกาย ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า

ทำไมจึงหมายความเช่นนั้น ก็เพราะว่า ขณะนั้นพระวักกลิก็อยู่ใกล้ ๆ กับพระองค์ หากจะแลดูด้วยตาธรรมดา ทำไมจะไม่เห็นพระองค์ เพราะไม่ปรากฏว่าพระวักกลินั้นตาพิการ เมื่อเป็นเช่นนี้ ไฉนพระองค์จึงตรัสเช่นนั้นเล่า? ที่ตรัสเช่นนั้นจึงตีความได้ว่า ที่แลเห็นด้วยตาธรรมดานั้น เห็นแต่เปลือกของพระองค์ คือกายพระสิทธัตถะที่ออกบวช ซึ่งเป็นกายภายนอกนั่นเอง คำว่า “เรา” ในที่นี้จึงสันนิษฐานได้ว่า หมายถึง “กายภายใน” ซึ่งไม่ใช่กายเน่าเปื่อยเน่า กายภายในคืออะไรเล่า? ก็คือ “ธรรมกาย” นั่นเองจะเห็นได้อย่างไร? ข้อนี้ตอบไม่ยาก เมื่อได้บำเพ็ญกิจถูกส่วนแล้ว ท่านจะเห็นด้วยตาของท่านเอง คือเห็นด้วยตาธรรมกาย ไม่ใช่ตาธรรมดา พระดำรัสของพระองค์ดังที่ยกขึ้นมาอ้างนั้น เป็นปัญหาธรรมมีนัยลึกซึ้ง อันผู้ที่มิได้ปฏิบัติธรรมแล้วเข้าใจได้ยาก แต่ถ้าผู้ที่ปฏิบัติ

ได้แล้วจะตอบปัญหานี้ได้ด้วยตัวเองอย่างง่ายดาย ไม่ต้องไปถามใคร

วิชชาธรรมกายนี้ หลวงพ่อวัดปากน้ำได้ปฏิบัติและทำการสอนเรื่อยมา จนกระทั่งใกล้มรณภาพ ไม่เคยหยุดแม้แต่วันเดียว จะเห็นได้จากจริยาวัตรของท่านที่ได้ปฏิบัติเป็นประจำ ซึ่งพอจะนำมากล่าวโดยย่อดังนี้คือ

๑. นำพระภิกษุสามเณรทำวัตรไหว้พระในพระอุโบสถทุกวัน วันละ ๒ เวลา คือ เช้า–เย็น หลังจากทำวัตรแล้วได้ให้โอวาทสั่งสอนพระภิกษุสามเณรเป็นประจำทุกวัน

๒. วันพระและวันอาทิตย์ ลงแสดงธรรมในพระอุโบสถ

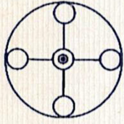
๓. ทำกิจการภาวนาเป็นประจำทุกวัน และควบคุมต่อวิชาให้พระภิกษุสามเณรที่ได้ธรรมกายแล้ว ส่วนคณะอุบาสิกาที่ได้ธรรมกายแล้วก็ให้ทำกิจภาวนาอยู่ในสถานที่จัดไว้เฉพาะ

๔. ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. สอนการนั่งสมาธิแก่พระภิกษุสามเณรและประชาชน ที่ศาลาการเปรียญ

นอกจากนี้ หลวงพ่อวัดปากน้ำได้ส่งเสริม

การศึกษาพระปริยัติธรรม จัดตั้งสำนักเรียนบาลี–นักธรรม มีพระภิกษุสามเณรซึ่งมาจากจังหวัดต่าง ๆ เข้ามาศึกษาเป็นจำนวนมาก

หลวงพ่อวัดปากน้ำ (นามเดิม สด มีแก้วน้อย) ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตร ที่ **พระครูสมณธรรมสมาทาน** เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๓*

ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะเทียบเท่าเปรียญ ที่ **พระภาวนาโกศลเถร** เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔**

ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นราช ที่ **พระมงคลราชมุนี** เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘

ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นเทพ ที่ **พระมงคลเทพมุนี** เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐

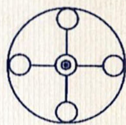
มรณภาพเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ ยังความสลดใจแก่ศิษยานุศิษย์เป็นอันมาก ประทีปของโลกในยุคปัจจุบันได้ลาลับไปแล้ว

---

* ตามใบสัญญาบัตรแต่งตั้งสมณศักดิ์ ระบุปีว่า๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔

** หลวงพ่อได้รับพระราชทานแต่งตั้งสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ในพระราชทินนามที่ พระภาวนาโกศล อันเป็นตำแหน่งฝ่ายวิปัสสนาธุระ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ต่อมาในปี พ.ศ.๒๔๙๔ ได้รับพระราชทานพัดยศเทียบเปรียญ แต่ยังคงดำรงสมณศักดิ์ชั้นเดิม

บัดนี้ แม้ว่าท่านจะมรณภาพมาได้ ๑๓ ปีเศษ*** วิชชาธรรมกาย ก็ยังมีผู้ปฏิบัติกันอยู่สืบมา แล้วนับวันจะเพิ่มขึ้นจากร้อยเป็นพัน เกียรติคุณของวิชานี้ไม่เพียงจะโด่งดังในประเทศเท่านั้น แม้ชาวต่างประเทศก็ยังสนใจปฏิบัติธรรมกันที่วัดปากน้ำมากมาย อีกทั้งมีสาขากระจายไปทั่วประเทศและที่กำลังดำเนินการปฏิบัติอีกแห่งหนึ่งก็คือ "ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม"* ซึ่งจะดำเนินไว้ซึ่งวิชาธรรมกายนี้

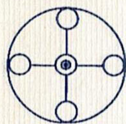
****

***ปัจจุบัน พ.ศ.๒๕๕๐ ผ่านมาอีก ๓๕ ปี รวมเป็น ๔๘ ปีเศษ

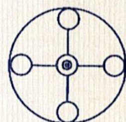
---

* แรกตั้งเป็นวัดชื่อ วัดวรณีธรรมกายาราม ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ต่อมาได้มีศรัทธาสาธุชนร่วมซื้อที่ดิน ขยายอาณาเขตออกไปกว้างขวาง จึงได้ขออนุญาตเปลี่ยนนามเป็น วัดพระธรรมกาย เพื่อให้เป็นอนุสสติถึงธรรมปฏิบัติตามแนววิชชาธรรมกาย ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

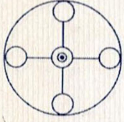

วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง

เรียบเรียงโดย พระมหา ดร.วรัญญู วรญฺญู

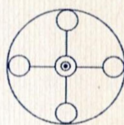
วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง

เรียบเรียงโดย พระมหา ดร.วรัญญู วรญฺญู

ณ ริมคลองบางกอกน้อยฝั่งตะวันตก บริเวณหมู่ที่ ๔ ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี เป็นที่ตั้งของวัดเก่าแก่สร้างมาตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนปลาย ที่ยังอนุรักษ์โบราณสถานไว้ในสภาพสมบูรณ์ คงไว้ซึ่งภูมิปัญญาและศิลปะอันงดงามล้ำค่าแห่งบรรพบุรุษไทย

วัดโบสถ์ (บน) เป็นวัดโบราณ ตั้งอยู่บนเนื้อที่ ๒๐ ไร่ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีชื่อทางราชการว่า "วัดโบสถ์ (บน)" แต่โบราณเรียกกันว่า "วัดบางคูเวียง" ในกลอนนิราศสุพรรณเรียกแปลกไปว่า "บางโคเวียง"

ในวรรณกรรมสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ นักกวีได้ให้ความหมายของคำว่า "คูเวียง" ไว้ทำนองเดียวกันว่า หมายถึง "ความอาลัยคิดถึงเมือง"ของพระมหากษัตริย์ใน

อดีต ที่ทรงรอนแรมมาจากเวียงวังมาถึงตำบลนี้แล้วทรงหวลพระทัยถึงเวียงวัง ดังโครงนิราศพระประธมของพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงวงษาธิราชสนิท แต่งเมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๗ ที่ว่า

คูเวียงใครขุดไว้ เป็นคู
เวียงบ่พบพานดู เปล่าอ้าง
เหมือนเรียมนิราศพธู ลับเนตร มาแม่
ชมแต่นามอ้างว้าง อกว้าอาวรณ์ ฯ

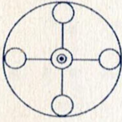
และสุนทรภู่ ได้พรรณนาไว้ในกลอนนิราศสุพรรณ แต่งเมื่อ พ.ศ. ๒๓๘๔ ว่า

บางคูเวียงเสียงสงัดล้วน สวนไสว
เวียงชื่อคือท้าวไท ท่านตั้ง
เวียงราชคลาดแคล้วไกล กลับระลึก นึกเอย
ยามยากจากเมืองทั้ง ถิ่นปลื้มลืมเกษมฯ

ประวัติความเป็นมา

ประวัติและผู้สร้างวัดโบสถ์ (บน)ไม่แน่ชัด เป็นแต่มีเรื่องเล่าที่ปรากฏในหนังประวัติวัดทั่วราชอาณาจักร เล่ม ๒ (พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖) ที่ว่า พระมหากษัตริย์ในสมัยกรุงศรีอยุธยาเคยมาประทับอยู่บริเวณที่ตั้งวัดนี้ ภายหลังทรงยกที่ดินให้สร้างเป็นวัดโดยโปรดเกล้าฯให้สร้างถาวรวัตถุ ที่เป็นศิลป

กรรมแบบอยุธยา มีเอกลักษณ์คือ อุโบสถเป็นรูปทรงเรือสำเภา อันหมายถึงการเดินทางสัญจรและการค้าในอดีต

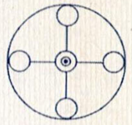
วัดบางคูเวียง จึงเป็นชื่อตามตำบลท้องถิ่น ส่วนคำว่า "วัดโบสถ์บน" หรือ "วัดโบสถ์ (บน)" มีที่มาอย่างไร ขอฝากให้ศึกษาหาความจริงกันต่อไป

วัดสร้างขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๓๐๐ ในสมัยอยุธยา ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๓๑๐ พื้นที่โดยรอบวัดเป็นสวนและคลองซอย เป็นศูนย์กลางชุมชน เป็นสถานที่บำเพ็ญกุศลของพุทธศาสนิกชนที่สงบและร่มเย็น

เหตุการณ์สำคัญ

วัดโบสถ์ (บน) ถึงแม้จะเป็นวัดอยู่ในสวน แต่ก็มีความอัศจรรย์ของสถานที่แห่งนี้หลายอย่าง มีพระมหาเถระที่มีความสำคัญและทรงวิทยาคุณ มาพักพาอาศัยบำเพ็ญสมณะธรรมหลายยุคหลายสมัย เช่น เจ้าพระคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหฺมรํสี แห่งวัดระฆังโฆสิตาราม ได้เคยมาพำนักอยู่ที่วัดนี้ ดังมีหลักฐาน คือ มณฑปประดิษฐานรอยพระพุทธบาทจำลอง ขนาดความกว้าง ๑ ศอกเศษ ยาว ๓ ศอกเศษ ซึ่งเป็นปริศนาธรรมอย่างหนึ่ง ปัจจุบันทางวัดได้บูรณะให้อยู่ในสภาพคงทนถาวร

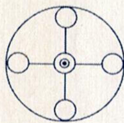

ถัดมาก็คือ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ เมื่อครั้งเป็นพระภิกษุหนุ่มได้เดินทางจากวัดพระเชตุพนฯ มาจำพรรษาที่วัดนี้ และได้บำเพ็ญสมณะธรรมอย่างอุกฤษฏ์ เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ได้บรรลุธรรม ณ อุโบสถหลังเดิมของวัด เมื่อวันเพ็ญเดือน ๑๐ ตรงกับวันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐ และต่อมาได้มีการปฏิบัติธรรมตามแนวหลวงพ่อวัดปากน้ำ สืบกันมาเป็นลำดับ

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๔๖ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ได้เป็นประธานดำเนินการบูรณะอุโบสถหลังเดิม โดยมีพระครูมงคลพัฒนคุณ (สังเวียน อภิชาโต) เจ้าอาวาสวัดโบสถ์ (บน) รูปปัจจุบันเป็นกำลังสำคัญ และในการนี้เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญฺโญ ป.ธ.๙) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ กรรมการมหาเถรสมาคม ได้เมตตาให้คำแนะนำและอนุโมทนาในการบูรณะครั้งนี้ด้วย

อุโบสถหลังเดิมของวัด ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถาน ในความดูแลของกรมศิลปากร และมีบันทึกของกรมศิลปากรว่า เคยมีการบูรณะเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เนื่องจากหน้ามุขของอุโบสถได้พัง

ทลายลงมา ได้เปลี่ยนหน้ามุขและกระเบื้องมุงหลังคาใหม่ และประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้มีการซ่อมผนังที่เสื่อมสภาพ อีกครั้งหนึ่ง

เนื่องจากทางวัดได้สร้างอุโบสถหลังใหม่ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ทางวัดจึงได้ใช้อุโบสถหลังเดิม เป็นวิหารปฏิบัติธรรม และได้กลายเป็นอนุสรณ์สถานสำคัญ ของคณะศิษยานุศิษย์ในพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้จาริกแสวงบุญ ปฏิบัติธรรมและบำเพ็ญกุศลตลอดปี

อาคารเสนาสนะ

อุโบสถหลังใหม่ กว้าง ๓๙ เมตร ยาว ๖๐ เมตร หลังคาจตุรมุข ยอดปราสาท สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘

อุโบสถ (หลังเดิม) กว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๒๐ เมตร สร้างเมื่อกว่า ๒๐๐ ปี มาแล้ว ลักษณะทรงไทยฐานเป็นเรือสำเภา ฝาผนังฉาบปูนเรียบ หน้าต่างลงรักปิดทองประดับเป็นลวดลาย รอบอาคารมีใบเสมาโบราณ ตั้งอยู่บนแท่นดอกบัวจำนวน ๘ ใบ

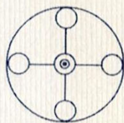
มณฑปพระพุทธบาทจำลอง

หอสวดมนต์ สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐

ศาลาการเปรียญ สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒

ศาลาเอนกประสงค์ กว้าง ๒๔ เมตร ยาว ๖๐ เมตร สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๘

กุฏิสงฆ์จำนวน ๑๕ หลัง เป็นอาคารไม้ และอาคารครึ่งตึกครึ่งไม้

ปูชนียวัตถุ

พระประธาน พระพุทธรูปบริวาร ในอุโบสถหลังเดิม ๒๘ องค์ และพระอัครสาวก ๒ องค์

พระประธานในอุโบสถหลังใหม่

พระพุทธบาทจำลองกว้าง ๑ ศอกเศษ ยาว ๓ ศอกเศษ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆังโฆสิตาราม สร้างถวายไว้เมื่อ ๑๐๐ กว่าปีที่แล้ว

เจดีย์โบราณ ๔ องค์ หน้าอุโบสถหลังเดิม

การศึกษาสงเคราะห์

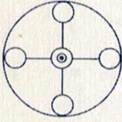
ทางด้านทิศเหนือของวัด เป็นที่ตั้งโรงเรียนประชาบาลมีชื่อเป็นทางการว่า โรงเรียนวัดโบสถ์ ตั้งมา ๑๐๐ กว่าปี ปัจจุบันเปิดสอนในระดับประถมศึกษา ตั้งแต่ชั้นอนุบาล ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

เจ้าอาวาส

เนื่องจากวัดโบสถ์ (บน) เป็นวัดที่สร้างมาตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนปลาย และมีพระภิกษุจำพรรษามาโดยตลอดถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นระยะเวลานาน มิได้มี

การบันทึกไว้ จึงไม่สามารถสืบค้นรายนามเจ้าอาวาสได้ทั้งหมด มีรายนามเท่าที่สืบค้นได้ดังนี้

๑. พระอธิการขาวอินทร์ พ.ศ. ๒๔๓๗-๒๔๕๔

๒. พระอธิการชุ่ม พ.ศ. ๒๔๕๔-๒๔๗๑

๓. พระอธิการนก พ.ศ. ๒๔๗๑-๒๔๘๕

๔. พระอธิการสุด พ.ศ. ๒๔๘๕-๒๔๙๓

๕. พระครูนนทการโกศล พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๒๓

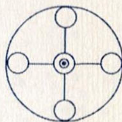
๖. พระอธิการแก้ว ฐิตวํโส พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๓๒

๗. พระครูมงคลพัฒนคุณ (สังเวียน อภิชาโต) พ.ศ. ๒๕๓๒ ถึงปัจจุบัน

****

บรรณานุกรม

กองพุทธศาสนสถาน กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ, **ประวัติวัดทั่วราชอาณาจักร เล่ม ๒**. โรงพิมพ์การศาสนา, กรุงเทพฯ: ๒๕๒๖.

กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ, **บทกวีนิราศตามคลองบางกอกน้อยถึงบางใหญ่**. โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล, กรุงเทพฯ: ๒๕๒๔.

ถวิล วัติรางกูล, **ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย**. ม.ป.พ., กรุงเทพฯ: ๒๕๑๕.

พระใบฎีกาเชียร วชิรนาโท, **วัดโบสถ์ (บน) สถานที่บรรลุธรรมกาย**. บริษัท วัชระอินเตอร์ปริ้นติ้ง จำกัด, ปทุมธานี, ๒๕๔๙.

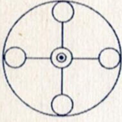
พระมงคลเทพมุนี, **ทางมรรคผล**, พิมพ์ครั้งที่ ๕๐. บริษัท เอกพิมพ์ไท, กรุงเทพฯ : ๒๕๔๘.

__________, **วิชชามรรคผลพิสดาร ๑**, พิมพ์ครั้งที่ ๒. หจก.ที.พริ้นติ้ง (ไทยแลนด์), กรุงเทพฯ: ๒๕๒๘.

วัดปากน้ำ, **ประวัติเจ้าคุณพระมงคลเทพมุนี**, โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, พระนคร : ๒๕๐๒.

---------------, **พระธรรมเทศนาและคำอธิบายพระของขวัญ**.โรงพิมพ์ดำรงธรรม, ธนบุรี : ๒๕๐๔.

รายนามคณะเจ้าภาพพิมพ์หนังสือ

"ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย"

เจ้าภาพผู้อุปถัมภ์

คุณสุชาติ คุณขวัญใจ เตือนจิตต์ และครอบครัว

คุณชิษณุพงศ์ ปานขำกิตติวงศ์ คุณจรรจารัสมิ์ บุญสกุลเจริญ และธิดา

คุณธวัชชัย คุณจินดามณี ด.ญ.กัญจนพร ด.ช.จิตติภัทท์ ทองประเสริฐ

คุณฉัฐกมล แซ่ตั้ง

คุณวีระ คุณวิภาวี เตือนจิตต์

เจ้าภาพกองทุน

พระมหาประพฤติ พุทธิชโย

คุณฉ้ง คุณแช้ม ประทุมวัลย์ คุณไพบูลย์ เพิ่มบุญ

คุณชม-แย้ม-มานพ แจ้งคำขำ ครอบครัวลือนาม

คุณโชติพัฒน์ นันพิพัฒน์พฤกษา คุณออย แซ่หว่อง

คุณประกอบ คุณนวพร จุทอง คุณวีระวรรณ สุขโต

คุณพรรณราย วนิชยางกูรานนท์ คุณจิตสมร สุขโต

คุณพงศกร เหมะ และครอบครัว คุณสุระชัย อริยการุณย์

คุณอภิชาติ จินวงค์ และครอบครัว คุณเศวต ศาสตร์สถาพร

พ.อ.(พ)สำราญ คุณถนอม ฮวบเอี่ยม

คุณเกียรติก้อง ธรณินทร์ และครอบครัว

คุณเยาว์โรจน์ คุณเสกสิทธิ์ โกศลพิสุทธิ์

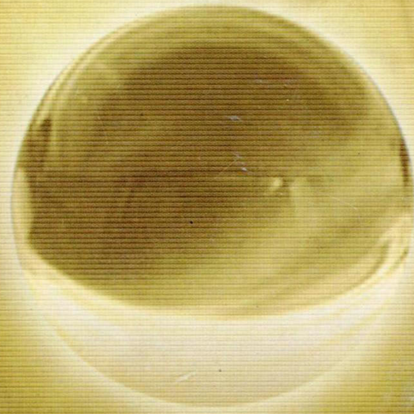
คุณกฤษณ์-มัญฑิตา-คชา-ถิรายุ แย้มจรูญ

คุณสยมชัย คุณบำเพ็ญ สิงหรา ณ อยุธยา

คุณธีระพล คุณสุภาวดี ด.ช ฐานทอง เพชรรัตน์

คุณธวัชชัย คุณวราพร อภิบาลพูนผล และครอบครัว

คุณพรรณี-ประสงค์-ชาตรี-แก้วมณี วนิชยางกูรานนท์

" ชีวิตสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดคื่ออยู่เล่า
ก็นึกอายตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมันเข้าที่เลย
เดี๋ยวนั้น ประมาณครึ่งหรือค่อนคืน ไม่มีนาฬิกา ไม่แน่
ก็เห็นผังของจริงของพระพุทธเจ้า "

พระมงคลเทพมุนี